

นิราศเดือน

นิราศเดือน โดย กวีนิพนธ์ของ ร.ส. ฤษีวงศ์

นิราศเดือน

บาทขาดราคาเชิญมาซื้อ
ร้านหนังสือหน้าวัดเกาะเพราะนักหนา
ราษฎร์เจริญโรงพิมพ์ริมมรรคา
เชิญท่านมาซื้อดูคงรู้ดี
ได้ลงพิมพ์คราวแรกแปลกเรื่อง
อ่านแล้วเปลืองความทุกข์เป็นสุข
ท่านซื้อไปอ่านฟังให้มันมี
เจริญศรีศิริสวัสดิ์นิพนธ์เอย ฯ

พิมพ์จำหน่ายที่

โรงพิมพ์ราษฎร์เจริญ-วัดเกาะ

สารานุกรมศัพท์

พิมพ์ ร.พ. ราชภัฏวชิรเวศน์ หน้าวัด เกาะ ต้าเพ็ง พระนคร

ผู้จัดพิมพ์ ดมุดทรัพย์ ผู้พิมพ์และผู้ออกจำหน่าย ๑/๒๕๐๐

โออุตุเดือนห้าหน้าคิมหันต์ พวกมนุษย์
 สดชื่นสนุกรอน ไต่คั่นพิศวงเมื่อดังกรานต์
 ทงตเฉยใจใส่องคาธ อภิวัตพทุธรูปในวิหาร
 ล้วนแต่งตัวทวักนวนสังกรานต์ ดุสะคราญ
 เพริศพรังทงหญิงชาย ที่เฒ่าแก่แม่่ม่ายไมใคร่
 เทยว สอดเปรี้ยวกินหวานลกลานหลาย ที่
 กาดตชตัสส่วยตวยทงกาย เทยวถวายนาหอม
 นอมศรทธา บางกมทสวาทมาตวประสงคี่ ต่าง
 จ้านงนีกก่าตชตัสสังขา ไต่แต่เพียงตักนัจจันรจจา
 นานๆมากลับไปแล้วใจตรอม ล้วนแต่งตัวเต็ม
 งามทรามสวาท ใส่น้ำตึงฟังเพลงตวยเครื่องหอม
 สังกรานต์ ที่ตฤษที่ไม่มอม ปรัดบัพพร้อม

นิราศเดือน

แหวนเพชรเม็ดมุกตา มีเท่าไรใส่เท่านั้นคนผู้
 หึง ต่เพริศพรงเพราเอกเหมือนเมฆลา ราม-
 สร้อยเดินต้นสนศักดา เทยวไลควาบางทักมเชิง
 บางเลนเบยเสยถวจนวมต ใครชชตตากถาง
 วางกนเหลง บางจตมอยยอผาดากนเบง ทวเชิง
 ทำแปดเกาเบนเจามอ เขาตคไฟตายแพะเหลือแต่
 ผา สันบุญญาบันพลางควางฮ้อ ๆ นิ่งเสยใจ
 เตมทตองหนมอ ไม่สตัยช้อทำไฟตายเขาเอง
 ตเขาเล่นถุดไม้วิชาต นชนาฏพงกะเตาะชน
 เหมาะเหมง บางกลงเลยเลนเบนนกเลง ฉนน
 เกรงกลวนักไม้รักเลย ทงหนุ่มสาวฉาวฉาน
 ตวยการเล่น บ้างซุ่มเป็นผัวเมียกนเสยเฉย แต่
 ตัวเราเปล่าไปมีไตเซย ใจอกเอ้ยคิดไปแล้วใจ
 ตรม ให้เจ็บจกทกชเท่าครศรี ตวยไม่มชังคชิต
 สันทสนม ทกวนนใครมชังคชม ถ้าราญรมย์

เรียงจิตต์เป็นนิจกาล

เมื่อไรเล่าเราจะมีบ้าง จะไต่ว่างเว้นทุกซ
 ่สนุกสนาน แต้นักปองตรองหามาช้านาน ทอด
 ่สะพานเขาที่ ไหนไม่ไต่เลย ว่าคะนึ่งถึงนชัสต์
 ่วิตก ถึงเดือนหกเขาแล้วหนาเจ้าซาเอ๋ย เขาแต่ง
 ่งานปลูกหอชอกันเซย เราจะเฉยอัยกเห็นไม่เป็น
 ่การ เขาแรกนาแล้วมานักชตฤกษ์ เอ็กเกริก
 ่โกนจุกทุกสถาน ที่ก่าตจัดแจงกันแต่งงาน
 ่มงคลการตามเล่ห์ประเวณี ไต่ ไต่อกอาตมาน
 ่อาภัพ ทั้งไรทรวพยส์ารพตรจะบดลั ตเพื่อน
 ่บ้านเขาทั้งหลายสบายดี เขาคิดมล็กเมยเสยทุก
 ่คน ถ้าราญรมยชมน้องในหอหอด เฝ้าเคลยคลอ
 ่เจรจาวากศล ที่ยงไม่ส่งทวนกกถวตน ก็ต่าง
 ่คนต่างนิกคะนึ่งตรอง ไต่อกอเอยยังไม่เคยจะมี
 ่ผัว ถึงสาวทวตงแตนมแต่หมอง มีไต่แต่งแบ่ง

นิราศเดือน

ชมนดินสอพอง จะมีทองแท่งแวไม่แคล้วเลย
 เสียตายแกมผดผองจะตองจบ จะชิตชบพักตรา
 นิจาเอา เสียตายนมจะระบมเพราะมอเซย ยิง
 ไม่เคยมีคัตหน้าอาย ไหนจะบัตพกหมอนนอนด้วย
 ผัว ไม่เหมอนตัวเปล่าเปลือยเหนอยใจหาย จะ
 ไม่มีก็ไม่ไต่ ไม่สับเย พวกผู้ชายเจ้าชู้มักดแคลน
 จะพดเกยวเลียวลตให้อดส ถ้ามคคิมตัวเหมอน
 หวแหวน ทกลางคนบ่นว่าน่าแค้น พ่อแม่แค้น
 ชนให้ไม่ชอบใจ เทยวหลบหลหนัสถานทงบ้าน
 ช้อง มีพวกพ้องนำบ้าไปอาศัย บ้างชอบชาย
 รุปงามตามเขาไป ไม่อาลัยพ่อแม่ไปแต่ตัว ที่
 โกงจกไต่ บครั้งพงจะผลิ อตริหนักหนาจะหาผิว
 ทกลางคนละห้อยน้อยใจตัว ว่ารปชัวชายซึ่งไม่
 หวงเซย ที่ตกพุ่มกลุ้มกลตชดในอก ถึงมุ่น
 หมกอยู่ในใจก็ให้เฉย แลนส่งสารหญิงชายไม่

๒

นิราศเดือน

ว้ายเลย โอ้ออกเอ๋ยเรากเป็นเหมือนเช่นกัน ไม่
พันตัวชั่วช้าว่าแต่เขา ตัวของเราเหมือนยักษ
มักกะสัน เห็นกะเตาะเขาไม่ไต่ ใจเป็นควน
หรือจะกลืนใจคอเทยวกรอกราย ถ้ามงานใหญ่
โตมะโหระศัพ ชมกพบเห็นมากดหลากหลาย
เห็นนารวีรปงามตามแทบตาย เพราะเมามายเรื่อง
รักนหนักจริง มือเหนาคราวันนชนนหนา ทำ
ที่ท่าถูกในน้ำใจหญิง นอนละเมอเพ้อจิตต์คิด
ประวิง ฉันทนาจริงพ้อชนทองประคองที่
อันความรักมกละเมอจนเพ้อพัก เหมือนกับอก
เรียบแล้วนะแก้วพิ ให้ โหยหวลครวญหาทุก
ราตรี สักกบจะไต่ นองประคองนอน ฯ
กะทังถึงเดือนเจ็ดไม่เสร็จไซก บังเกิดโรค
แรงนกดวยรักสมร สลากภักต์จืดแจ่งแต่งหยาบ
คอน อย่างแต่ก่อนหยาบกะทายมีลายทอง ใต้

คานรูปนาควายพกตร ครนเดินหนักตเดินแผ่น
 ฝยอง ส้าแหกรวอยห้อยพวงมาลัยกรอง ไล่
 ช้าวของหางามตามกนมา ทกวนนมแต่จะทำ
 แปลก ไล่ไต่แบกเดินต่วนมาถวนหน้า สาร
 พันเอมไอชโกชนา ตามศรัทธาสัปบรชนช—
 อนงค์ ทงผตเซญใจกไปมาก จับสลากหนง
 สือขอพระสงฆ์ วจกนามตามพบประสพองค์
 ต่างจำนน้อมถวายรายกนไป พระนางองค์
 งงกตกประหม่า ใหยะถาเสียงสันอยู่หวนไหว
 สัปบรชตรวจนาร่าไนใจ ที่ผู้ใหญ่หมายประ—
 โยชนัโพธิญาณ ที่หนุ่มๆสาวๆครวักบั่น
 นักร่าพันใจจิตต์อิชฐาน ให้มีเมียรปงามทวาม
 สะคราญ ทเวอนบานคบบคังเซามงม อนงค์นาฏ
 ปวารณาจะหาผัว ไม่เล่นถวสับฝันกินอาหนึ
 ใหญ่ปงามทวามชมอุตมดี บางสัตว์ปวารณาหา

ชุนนาง มีเงินทองบ่าวไพร่เครื่องใช้สอย จะนั่ง
 ลอยนวลเป็นนายนั่งตายอย่าง ขั้แต่เรือเก่งพง
 ลงนั่งกลาง ไปตามทางแถวชลัมคนพาย ทัดต
 พนกนอยกชช้น ไม่นักอนนิกจะมีแต่ที่หมาย
 ทมแถวฉาเฉอยเรื่อยสบาย ค่อยเว้นวายไศก—
 เส่ร่าเบาหัวใจ กระทำมาหากินบุญไญยั้ง มี
 ลูกหญิงลูกชายหมายอาศัย ที่ไม่มีฝั่งฝาให้
 อาลัย เหมือนกับใจของฉันทพรรณนา คิดถึง
 นชส์ตรักให้หนักอก น้ำตาตกพร่างพรายทั้ง
 ชายชวา ลักเมื่อไรจะไต่แนบแอบอร่า ละห้อย
 หาไศกศัลยร่าพันพลาง ๑

ถึงเตือนแปดแต่ดอับพะยับฝน ฤตศลพระ
 พรรษาเข้ามาชวาง จวนจะบวช บินพระสละ
 นาง อยู่เห็นห่างเห็นกนเมื่อนับบุญ ประดับ
 พุ่มบุบผาพฤษากะถาง รูปแรตข้างโคกควาย

ชายกัณวณ ตักตาทหน้าพราหมณ์งามละมุน ๒
 ๒
 พกกลิ่นจตุตจรง ๒
 ๒
 สดิ่งเขาชายพวกชายหญิง ๒
 ๒
 อ่อนพรอง ๒
 ๒
 มีทุกสิ่งขอมมาบูชาพระ ๒
 ๒
 ชนกฏทรกรู ๒

จักสนิท ตัดจิตพดจาสาธนะ พระหนุ่ม ๆ ฤกษ์
 ใจทำไม่ละ เสียใจจะเจรจาพาสบาย ถ้าญาติ
 โยมจริง ๆ แล้วนั่งเฉย มีใครจะยกหน้าบุญญา
 หาย ไม่พดมากพาดพิงให้พรังพราย ตระ
 รวยเรียบรอยกะช้อยชด พรราชาหนึ่งสองพรราชา
 ไม่ผาสข เข้าบ้านชลกเลยลาสิกขาบท เหมือน
 นาคออยยอยถกจกมต ใครจะอดใต้เกล้าพวก
 ชาวเรา นกคนึงถึงนางกลางพรราชา แต่คอย
 หาเข้าเย็นไม่เห็นเขา เทียวฟังเทศน์มีไตขาด
 ลาดเลา เห็นแต่เขาคอนอนไม่ชันตา นงพบ
 เพียบเรียบรอยน้อยไปหรือ ประณมมือฟังธรรม
 เทศนา ทฟังจริงนั่งตรบจนหลับตา บ้างกม
 หน้าฟังไปมีไตเงย ทฟังเล่นเห็นกนเป็นขวัญ
 เนตร ไม่ฟังเทศน์เอาบุญแม่คุณเอ๋ย มานั่งเล่น
 ตากันฉันไม่เคย ไม่สิ้นเลยเหล่าตะกรวมกาม

นิราศเดือน

๑๑

คุณ ทิทานแก่ ๆ ทั่ววงษ์ชั้วตอก หมายจะออก
ห่างเหจากเมถน ท่านอยากบวชสั้วตมณฑชน
เอาบุญ ทิแรกวันนั้ แลว่านว่าคาญใจ ทั่ว
ความรทหนกเหลือเหมอนเรือเพียบ จนน่าเคยบ
แคมแล้วแจวไม้ไหว ถ่าเอนของชนเสี่ยบ้างยง
ชั้วใจ แจวไปไหนไปไต้ ไม่นักแรง ใ้อ์ ใ้อ์ออก
ชาวเราเหล่าเจ้าหนุ่ม อยากรไ้สั้มปลาหนอง
ส่องแสง ทั่วฉนเหล่าเฝ้าคตงทวยยงแคลง
จะพลิก แพลงไปอย่างไรก็ไม่ว ใ้อ์ ไอนจะไต้สั้ม
อารมณ์รัก ใ้อ์ช่วยชั้วฉนจะไ้อ์ ใ้อ์ให้หวั้ม ยิง
ร้อนใจในคอให้หมอด ทั่วชตคั้กหน้ายั้งอาตร
ถึงเดือนเกาเศร่าสั้วรอยละหอยหา พระจัน
ทวารนตบกยบศนย์ ทั่วเศกเศร่าเราเสริมชน
เพิ่มพน ใ้อ์ตบศนย์ไปบ้างเหมอนอย่างเดือน
ไมไ้ชมโฉมศรีไมมีสุช จะเปรียบทุกชั้วกับอะไร

ก็ไม่เหมือน ถึงจะมีชาวของสักห้องเรือน ไม่
 ชนเหมือนคนรักสักราตรี ถ้ามคิดสมภมยรณ
 ทกวนคนปรัดเปรมเกษมศรี ถ้าไม่ไต่เหมือน
 หมายตายเสียดี ไปเกิดมีชาติหน้าคอยท่าน้อง
 โอวการรวมจำเพาะพระเคราะห์ที่ ไม่ได้ในช
 เตือนเกวียงเศรำหมอง เห็นเมฆมตเวหาฟ้าคนอง
 พะยับฟองฝนสาดอยู่ปราดปราย พายโยกเยอก
 มาฟากแถบ ดูวามแวมแวมวับแวมลบหาย เหมือน
 เห็นขวัญเนตรชวบแวมกลับกลาย รวากับสาย
 ฟาแถบแปลบพะโยม พิรณโรยไปรยมาเวลา
 ตึก คะนึ่งนึ่งถึงนางสำอางโถม ถ้าเหาะไต่จะ
 ไปพาเอามาโถม ประคองโถมชมเล่นไม่เว้นวาง
 น้จันจิตต์ฤทธิหวั่นไม่ ยิ่งคิดไปสารพัตรจะชด์
 ชวาง ระทวยทอตกอดหมอนลงนอนคราง กลัว
 จะค้ำมรสุมกั้มหัวใจ ยิ่งคิด ๆ จิตต์ล่อยละ

นิราศเดือน

๑๓

ห้อยหา ชลนาเอบอาบพิลาปไพล กลางคันทนาว
 เข้าวอนอ่อนฤทัย เมื่อครั้งไรจะพันทนมมาน
 ถึงเดือนสิบเห็นกันเมื่อวันสารท ไส้องค์คาช
 โภชนากระยาหาร กระยาสาทกด้วยไขไต้โตก
 พาน พวกชาวบ้านถวนหน้าสาธารณะ เจ้างาม
 ส้มหมัสน้ำขี้ต๊อบ แลวจบจบทัพพนอมศรีษะ หยิบ
 ข้าวของกระยาสารทไต้บาตรพระ ธารณะเสด็จ
 สรรพกลับมาเรือน พอลบ้เนตรเชษฐาอราร้อน
 แล่นอาวรณ์โหยไห้ ใครจะเหมือน ไมไรที่จะวาน
 ใครให้ ไปเดือน เขิญมาเขอนเขยมพ ถึงทนอน
 ถ้าเขาชีวิตอดออกจะกอดรวดี สอดส้มผลส้มเค่น
 ทรวงดวงสมร แม่นชวนหยิกพลิกหันจะกนกร
 ทำแ่งอนพจะงอไห้ทอใจ จะ บาดวยคาถามหา
 เสน่ห์ อิตติเจทำผงไห้หลงไหล โอ้ยามัน
 โฉมตรูก็อยู่ไกล ทำไฉนจะได้ มิตรมาชีวิตเซย

ขอเชิญเทพยท์กสถานพิมานสถิต ช่วยเตือน
 มิตรให้มาเยือนอย่าเชือนเฉย อย่าให้เรียวร่า
 รักอ่อนน้กเลย ไม่ได้เซ่นชอนงค์คนคงตาย
 อนัญงอนตั้นไปในไตรจักร ไม่น้กรักเหมือน
 นุชที่สดหมาย ขอให้ไต่แนบอึ่งประคองกาย
 อย่าคลาดคล้ายทราบเท่าชานีพพาน ยิงรำพัน
 หวนไหวให้ส่อน ถ้างามชนเห็นคงจะส่งสาร
 แม่นแลกเปลี่ยนน้ำใจอาลัยลาญ คงสำราญ
 เหมือนเรือมทเตรียมตรอม ถ้ายอดกรกรรวบ
 ประจวบจิตต์ คงได้ชิตเซยแนบแอบถนอม
 จะประโลมโฉมเฉลิมเป็นเจิมจอม ให้เพริศ
 พรอมพรังพรายสบายบาน จะตงตกบักแผ่นให้
 แน่นหนา มีเงินตรากินกล้มเป็นภูมิฐาน ช่วย
 ชำคนบ่าวไพร่ไว้ใช้การ ให้เขาวมาลัยชื่นชม
 ภิรมย์ใจ พันอนตรกนกันนิยมสมบัติบ้า ก็เพราะ

ว่าความรุ่มกมลหลงไหล สิ้นเดือนลับลิบบับ
แต่ไกล ยังไม่ไต่กัลยาณนำดาวิน ๗

เดือนลับเอ็ดเสด็จพระพรราชา ชาวพารา
เชิงแซ่แห่กสิณ ลงเรือเพียบพายยกเหมื่อนนก
บิน กระแสสินธุ์สาตปรายกระจายฟอง ส่นก
ส่นานขานยาวฉาวสนั่น บ้างแข่งกันต่อสู้เป็นคู่
สอง แพ้ชนะปะตาพดจาลอง ตามทำนองเล่น
กสิณสิ้นทุกปี ไปช่วยแห่แดกน้กะสน้สวาท
นุชนาฎพายเรือไล่เสียดสี จนเบียดข่มตมตงอลง
ดี เส้นเกศไศกสร้อยกพลอยยับ เหมื่อนตกแดก
แหวกไศกไว้สักพ้อม ตมว้อมหน้าตาเมือชา
กลับ ถึงบ้านบอบหอบอ่อนลงนอนพบ ตานน
หลับใจตรึกนึกถึงพาย บ้างพดกนวนนพคนนน
ช่างตมุนนกะไรนึกใจหาย บ้างแกล้งพุดตง ๆ

ว่าซึ่งชาย เบื่อจะตายไปกฐินเขานินทา ได้ยิน
 พุดเช่นนกกมมาก พุดแต่ปากใจนทเทียวคนหา
 การโลกย์มีทวทงโลกา ใครบ่นบ้ำว่าเบื่อไม่เชื่อ
 เลย ถึงทวเวานเสาก็เร้าร้อน แส่นอาวรรณ
 วิญญานิจจาเอ๋ย ไม่ว่าเป็นบ้าหลังยงหวังเซย
 ยิ่งเคยๆ แลวยังคิดเบนนิจการ ทุกคำรุ่งมุงมาท
 ปรารธนา จะพรรณนาสตคติให้ วิตถาร ใน
 เล่ห์กลโลกาหาประการ ฌนราคาญสุดที่จะข้แจง
 เดือนสิบสองถ่องลอยกะทงหลวง ชนทง
 ปวงลอยตามอร่ามแสง ดอกไม้ไฟไซติช่วงเป็น
 ดวงแดง ทงพลแรงตงตงตงสะท้าน เสียงนก
 บินพราดพรวดกรวดอายตอ เสียงหวอหวอเฮฮา
 อยู่หน้าฉาน ล้วนผู้คนลนหลามตามสะพาน
 อลหม่านนาวาในสาคร บ้างก็แห่ผ้าบาพฤกษา
 บัก มีเรือชักแข็งแซ่แลสลอน ชับประโคมคนตรึม

อ่อนทอระทวยกาย ฝ้าพมฟ่ายชลนาทกราตรี
 นอนไม่หลับกลบเลิกเปิดหน้าต่าง จันทระจ่าง
 แจ่มฟ้าในราศี เห็นดวงเดือนเหมือนนพกตรรกคน
 ยพินพ้อยไถลนยนา พนงคอยนอนคอยละห้อย
 หวน แส่นรณฺญจวนมิไต่ สนั่นวิไลหา เห็นราหจ
 จับพระจันทร์ธา ชาวพาราออดองคเนงตั้ง พลก
 ลนครนครนเสียงบนกอง ระซังซอองกลองแซ
 ทงแตรสังข์ ประดงเสียงเพียงพนพภพพง มี
 ทกครั้งตงทกควาวทวาทที่ โอวาทวงจันทรเจ้า
 ตเศรำหมอง ไม่ผดผองเผือดตอับพะยาศรี อยู่
 ในปากราหอสรี มีนาที่ปล่อยปละสละกัน แต่
 ตวพมโต มนาทชน ทกวนคนเฝ้าโยคด้วย
 ไศกคัลย์ ครอบญคะนงถึงมตรทตตพนธ์ พชม
 จันทรต่างเจ้าเขาวมาลย์ เมอวนม.ทศนามหา
 ชาติ ไต่เห็นนาฏนุชอนงค์ยอดสังสาร สืบบุรุษ

นิราศเดือน

คบคองพวงมาร ชีชีวาลัยแจ่มแจงดวยแสงเทียน
 พวงธรรมเทศน์จับไม่พบน้อง เทยวเมียงมอง
 เดยวลดตจวตเฉวียน ไม่พบพักตร์เขาวมาลัย
 ในการเปรียญ กว้นเวียนมาบ้านรำคาญใจ ฯ
 ถึงฤดูเดือนอ้ายไม่ได้สมร ยิงหนาวนอน
 ทอดทับไม่หลับไหล ถึงกอดหมอนนอนหนึ่งแล้ว
 ผิงไฟ ไม่อ่อนใจเหมือนกอดแม่ยอดรัก พิเป็น
 ทกชทกเดือนเหมือนจะม้วย ใครจะช่วยทุกข์ได้
 ไม่ประจักษ์ ให้สัดแค้นวิญญานกหนานัก จน
 สตรกสคฤทฐจะคิดการ ให้สัดแค้นแสนวิตกใน
 ออกพิ เหมือนพระสเสารกษตรยพลตัสถาน พระ
 เสารทบชันษาอยชานาน พระภบาลเบนบาเฮา
 บ้าไป ถึงกะนินพระองค์กคงหาย กลับสบาย
 คินมาพาราได้ แต่ทกชพนยงกว่านนไป ทำ
 กะไรจะได้ ชนทกคนวน เบนเคราะห์กรรมชา

แซกเช้าแแรกวัน มาหมกมุ่นด้วยผู้หญิงจริง ๆ
 ฉนั้น แม่โลกย์เจ้ากรรมเก่าทำครัน จะบากบั้น
 ก็ไม่ขาดปลาตใจ ยิ่งเห็นหน้ามิ่งมิตรให้ คึดรัก
 ออกจะหักเสี้ยนแล้วกรรมทำไฉน ชะรอยเป็นคู่สร้าง
 หรืออย่างไร จึงอาลัยถึงนางงามสามฤดู ยก
 เอาเรื่องในใจใส่สมุด อนงค์นชทราบเรืองคง
 เคืองห อื่นความรกกมลลงตงกะท มทกผูก
 คนไม่พินเลย

ครนลวงเขาเดือนยทวหนาว นางสาว ๆ
 อาบนาทำหน้าเฉย อดส่ำห่มารุงกายให้ชายเซย
 ไม่ขาดเลยแบ่งขมนดินสอพอง ไม่มีผิงออกคักถว
 สี่เสี้ยน อะถมอะเหลยเหลยอด ไม่มีหมอง ตัดบักเบ็ด
 เลิศล้วนนวลละออง อนงค์นงนารักลักษณา
 บางกังกนฉ่องส่องกระจก เห็นผมตกควด้าขำ
 นกหนา อดส่ำห่มอดส่ำห่มตดหัดเล่นตา เป็น

วิชาชวนชายให้ตายใจ บางหทัยมพรมพราย
 ชยายแกม เอาหมักแถมให้ตาทำเป็นไฟ ล้วน
 แต่งตัวทวนนทกวันไป นหรือใครจะไม่รักภัก
 คนี้ ทงชาวข่าล่าอางเหมือนอย่างบิน ย่อมหวาน
 มนเหมือนนกนหมตรสอิตถิ ผูกสายสร้อยขอมอ
 ถอวาม ทกวนนบถอขอมอทอง บ้างก็ไปวัด
 วาหาหลวงพิ ชนกุญแจอมกายถวายของ ใคร
 ไม่รักเหมือนพนอง เขาแอบมองลอบตรอบาย
 ธรรมดาวารักเขามกร เพราะตาหบอกเหตุสังเกต
 ง่าย เจรจาพาทมแยบคาย ใครอย่าหมายว่าจะ
 บิตไม่มีตเลย เช่นทำนองของฉันทกวันเล่า
 เขารูเทาทงนนฉนกเฉย ใจ ใจอกของชายที่
 หมายเซย ยังไม่เคยแล้วยงคจิตจัตระบม สิบ
 เดือนถวนครวญหามารศรี มีไต่ มีความสบาย
 เท่าปลายสม เผ่าคิตถึงสาธิกาบ้าชะอม นาค้าง

พรหมพรังพราวหนาวหัวใจ ไม่เห็นมาเยี่ยมเยือน
 จนเดือนนี้ เจ้าบักซ์ ไบกินไปกินไหน สรียา
 อัสตงลงไร ๆ ให้อาลัยสลากาน้ำตานอง ไฉน
 ยพินกินนรเจ้าพเอย เมื่อไรเลยจะได้ชมประสม
 ส่อง ตมิวเหลืองเรื่องตติงส์ทอง ใต้ประคอง
 แลวจะชนทกคนวัน ดอกโกมทบชบามณฑา
 ทิพย์ วิไลลิลลอลองของสวรรค์ ถาหัดนลง
 ตรงพจะตกรัน คงถอดันโลกาสธาสะเทอน แม่
 ดวงแก้วนพเกาเสาวภาค พียงฝากรักใคร่ใคร
 จะเหมือน ใหหมกมุ่นวุ่นวายมาหลายเดือน
 สติเพื่อนคลั่งไคล้ในใจตรม ๆ

ถึงเดือนสามความโศกไม่เสื่อมศุนย์ จันทร
 จำรญแสงงามยามปฐุม ตวาราวยพรายพราง
 นาคางพรหม พนงชมจันทรเพิงเปล่งพะโยม ดู
 แวววาวเวหาถวนตาเรศ เหมือนดวงเนตรนุช

นางลำอางโคม ตระพิริบริบแดงตั้งแสงโคม
 ลอยพะโยมล้อมจันทร์พรรณราย พนังชมตรม
 ตรกตกสังต นาค่างหยดเยือกเย็นกะเซ็นสาย
 บบผาเฉยกลับกำนบานกระจาย ต้องพระพาย
 หอมกะถินตังกถนนาง พเคลมคดงนงอยตะมะดิ
ข ข

ลืมสติหลงพลอดตกอศทะถาง พังเบเน่เตี้ยงสาย
 สมรวอนไหว้วาง จึงปลอบนางทางว่าอย่าอาลัย
 พนงคอยนอนคอยน้อยไปหรือ ขอถกม็อยอดรัก
 อย่าผลักไล่ พอรู้ สักนึกเงินเดินออกไป ถ้า
 แม่นใครเห็นฉันแล้วจนจริง รวากับถกยาแฝด
 สักแปดโถ จนซบไซเสียศรีตังผีสิง พระอภัย
 หลงรพวาดหวาดประวิง เรากลับยังกว่าพระอภัย
 ไป ถ้ามีไตนวลระหงษ์ฉันคงม้วย ใครจะช่วย
 ตบเซญเห็นไม่ไหว หรือจะเหมื่อนมดแตงนำ
 แคลงใจ ให้งส์ยวิญญาเป็นอาจิน ตตำร่าว่า
 พฤษ์สับตเบเนบัตตน ตามลทธิว่าค้อยทกษณ
 ช่างพุดจาทาดำตงน่านล ก็สมสันเหมื่อนตารา
 ส้ารพน ออกชตควยอะไรไฉนหนอ แต่รวอ
 รกันชุตทะกะสัน เห็นทอนตนตาษไม่ชาตวัน
 จะรกกนกประเดยวเมอเกยวพาด เหมื่อนแล็บ

๒ ๒ ๕ ๕ ๒
 ทองตองชนกถิ่นชาวตาก ระคายปากไม่ละมุน
 เหมือนวันหวาน เหมือนนอตชาวกินม่นยาม
 กนดาร์ กว่าจะพานพบของทตองใจ กระแจะ
 จันทน์คนธาบยผาสต์ ไม่เหมือนนรศมิงมิตรพิสมัย
 ประเวณม์จบทไพโร ไม่ว่าใครทกตัวทั่วโลก
 ถึงเดือนลับสัดจะตรุษใหม่ ยังไม่ได้ในช
 นารถที่ปรารธนา ฟังเสียงบันยณยตอดตะนา
 รอมมหานคเรศนิเวศน์วง ถ้าความทกชเราตัง
 เหมือนอย่างบัน พิภพพนกจะไหวเหมือนใจหวัง
 นวระหงส์คงจะวิ เหมือนหตัง จะนอนฟังทกช
 พไมมเวน ทกวนคนเดอนบไมมหยด พแค้น
 สดทกชใจใครจะเห็น ในทรวงชำเหมือนเขา
 เชือดเลือดกะเด็น ใครจะเป็นเช่นชาทางธานี
 ความรักนชสดหลงผะวงจิตต์ จนลุ่มคิตญาติกกา
 นาบตล ลมบิตรมารดาทางตาบี้ เสมือนไม่มี

กตัญญูตเถิดเรา พอใจรักแม่เลี้ยงว่าเลี้ยง
 เพราะ เฝ้าขอเกาะก็ไม่ไต่อะไรเขา รักคนอนลม
 ตั๋วจนมัวเมา อุตส่าห์เฝ้าอยู่ไม่ไปข้างไหนเลย
 จะไต่หรือไม่ไต่ ให้ รุแน เห็นจะแก้เสียเปล่า
 แล้วเราเอ๋ย สงสารใจทุกจิตจะชิตเซย สงสาร
 ตั๋วๆเอ๋ยจะเอ๋ย สงสารมือๆหมายจะกำยกอด
 สงสารปากๆพลอดให้ นึกหนา สงสารอกๆ
 ใ้อ์นิจจา ใครจะมาแอบอกให้อ์นใจ สงสาร
 หลังก์หมายจะให้จิต สงสารสทเวทนาน้ำตาไหล
 สงสารตาๆพ้แทนไป จะตใครต่างเจ้าจะเปล้าตา
 ใ้อ์อกเรวมักรรมทำไฉน จึงจะได้แนบชิตกนิษฐา
 ไต่แต่ชื่อไว้ชมตรมอร่า ถึงไต่ผ้าไว้หมกักรรมใจ
 ถึงไต่แหวนไว้ชมกักรรมจิตต์ ไม่เหมือนไต่ มิ่ง
 มิตรพิสมัย ไต่ของอันหม่นแสนในแดนไต่
 ไม่เหมือนไต่ นมน์้องประคองนอน จะว่าไต่กๆ

อะไรที่ในโลก ไม่เท่าใดก็ใจหนักเหมือนรัก
 สมนร จะว่าหนักๆอะไรในดินดอน ถึงถึงซวกก็
 ไม่หนักเหมือนรักกัน จะว่าเจ็บๆแผลพอแก้
 หาย ถ้าเจ็บกายแล้วชวาแทบอาลัยบุญ แต่เจ็บ
 แคนนแลแค้นจะเจ็บครัน สดจะกลืนสดจะกลืน
 ชนอารมณ์ จะว่าขมๆอะไรในพิภพ ไม่อาจ
 ลบบรรเพ็ดทเชิดขม ถึงตาบคมก็ไม่สัดคารมคม
 จะว่าลมๆปากนมากแรง จะว่าเมาๆอะไรก็ไม่
 หนัก อันเมารักเช่นนมทกแห่ง เกิดย่งยั้งชิง
 กนถึงพันแห่ง ใครพลาดแผลงลมตายวายชวา
 บ้างชกท่อยกนบอบลอบด้หว เขาจับตัวได้คก
 ทกชนกหนา อันไกรธขงหึงสัคนทกวนมา
 เพราะตณหาตวเตยวมนเรยวแรง จนพระเนร
 เถรต้อยไม่ไต่ ลึกอดกไปชดเพราะเทยวเสาะ
 แลวง บ้างรอนทวกลวจะอดเหมือนมตแดง

นอนตะแคงคว่ำหน้าหวุ่นวายใจ บ้างก็แต่ง
เพลงยาวไปนำวโนมัม ว่ารักโฉมมิ่งมิตรพิศมัย
พอลงเคยให้แม่สื่อถือเอาไป แต่ละไบราคาถึง
ตำลึงทอง บ้างถูกแม่สื่อหลอกปอกเอาหมด
เจ็บอกอดตอบอายเสียดายของ ถ้าแม่สื่อซอตรง
คงไต่ครอง เป็นหอห้องเรือนเรียวตามเชื้องค์
บ้างรักเขาข้างเตยวงลงเขยวเขยญ บ้างก็เป็น
สังฆะวรัลิกขัสังฆ วิสัยพระทกทชตทททองค์
ถ้าลาภตรงมาลาเปลืองผ้าไตร บ้างก็ถูกลม
หลอกออกมาเกอ ชักสะพานแหงนถือน้ำตาไหล
ไม้ไต่เลยของเขาร้องเอาใคร กลับบวชใหม่สวด
มนต์ไปจนตาย เขาว่าพระคราวหนักชนอย
บวชเนรวรู ไรเป็นศิษย์ตั้งจิตตหมาย ทำนจบสัก
สักหน้าปากนอขาย พวกหญิงชายล่อตงทงพภ
เพราะโลกยพนเผอเหลือสละ แต่เป็นพระแล้ว

ยังกิตติชนบ นึกฤหัตถ์จะไม่ไถภละโมบมบ
 ให้ปวารณเฝ้าหญิงประวิงวน จะพรรณนาว่า
 ไปไหนจะหมด เหลือกำหนดนับไม่เสร็จเหมือน
 เม็ดฝน มิใช่ฉันหยาบช้าแก่งว่าคน อยาร้อน
 รนร่าวานรำคาญเคือง ฉันคนชั่วตัวไค้เป็น
 ไครรัก ออกจะหกลี้ด้วยตรอมจนผอมเหลือ
 สวาทหวังตงจตตเป็นนตยเนื่อง จึงแต่งเรื่อง
 รักไว ให้คนฟัง ไวอ่านเล่นเป็นบทประกนทกซ์
 ให้เฝ้าชตามประสาทบาทหลัง ทานทั้งหลายชาย
 หญิงอย่าชิงชัง ฉันต่อตงแต่งความตามทำนอง
 อนเรองราวตณหานสาหัส ถ้าใครตตเสียไตฉัน
 ให้ถอง อดส่ำห้หวชหาเงินทอง ก็เพราะ
 ของตงเตยวมนเกยวกววน ถึงยากจนชนหาประสา
 ยาก ทมมากตงกองสรองสงวน บางกชอบ
 ชาววงรงกระบวน เนอกนวลเสียงก็หวานชาน

แรงแม้แย่งกัน จึงจะสิ้นความแค้นแน่นอรา
 เอ๊ะอะไรใจจิตที่คิดขณะนี้ ไม่ควรทไกรธขงทวย
 หิงสา จะเป็นเวรเปล่า ๆ ไม่เข้ายา จิตที่ระอย่า
 อามะหิตให้ ผิดคน เมื่อรักเขาเราก็รักอยู่หนึ่ง ๆ
 ถึงใครซึ่งนางงามตามกศล ถ้าคู่แท้แล้วจะไป
 ทางไหนพิน อยาร์อรรนไปนักรงหักใจ ครัน
 คิดไต่หายหิงส์ ไม่ขงไกรธ ค่อยปราโมทย์ข้ม
 ย่องสนองไซ ที่จริงจิตที่ฉันไม่คิดจะฆ่าใคร
 ตังหม้อใหญ่ไว้กระหนนตฉันเอง แต่ความรัก ๆ
 จริงไม่ทิ้งรัก ยังไม่หักได้ก่อนลงนอนเขลง
 นำหวว้อหนอเราไม่เข้าเพลง พุดเอาเองเออ
 เองออกกว่านวย ด้วยความรักหนักแน่นแค้นจะ

๓๒ นิราศเตือน

คลัง เหลือกกลางที่จะหกให้รกรหาย ถ้ำสมรภัก
 นันแฉฉนพลนัสบาย ไม่เหมือนหมายแฉฉ
 เห็นไม่เป็นคน ทำกะไรโฉมเฉลาจะเข้าใกล้
 ฉนั้นจะให้ฝากรักเสียสักหน ขอเป็นช้านางงามไป
 ตามจน จะสั้ทนทบถองให้นองไซ่ ยงรำพันมัน
 บัวนรณัจจนจิตต์ ถ้ามืดทนมแฉฉทให้น
 เหมือนหมายไม่กลางป่าพนาลัย สติวิสัยที่จะม่ง
 ฉะตงปอง จะเอาจริงอย่างไรไม่ได้แน่ ให้ม
 แต่สรวรพนักไม่ตรักถอง ถ่านักได้เหมือนนักไม
 ตรักตรอง จะนอนร้องละครเล่นให้เย็นใจ พ
 นึกๆ แฉฉเปล่าเรายังงุ่น เจ้าประคุณนำตาพา
 กันให้ต ท่านเจ้าจอมหม่อมจิตต์ยังคิดไป แฉฉ
 อาลัยเพียงกายจะวายชนม์ เต็มกะเตือกเสือก

นิราศเดือน

๓๓

กะแต่อยู่แล้วหนอ จะสู้ขอสารพত্রกับขัตถ์สน
จะกะโถม โถมเอาเรากี่เงิน ครั้นจะทนอยู่เล่าเรา
ก็ทุกข์ ไม่ได้ตามความรักเลยสักท่า ทุกทีวา
ราตรีไม่มีสุข เสาร์บๆเร้าๆจนชนลุก โอ้แม่
ตุ๊กตางาไม่ปราณี จำจะแต่งเพลงยาวไปน้าว
โน้มน ว่ารักโถมนพคุณจำบุญศรี งามละ
ม่อมพร้อมสันตงอนทรย์ ดั่งเทพไต่เห็นไม่เว้น
คะนึง จึงสอดส่งศุภอรรมมาบดิน ว่าสัทท
เจรจามาไม่ถึง แล่นอาวรณ์ร้อนจิตตตงกริชตรึง
ประตจหนึ่งชีวนจะบรรลย ไม่มีสุขทุกข์เท่าครศรี
เพราะไม่ผงฝาทอาศัย ให้เปลยวเปล่าเข้าเย็น
ไม่เห็นใคร ที่จะโตชมชื่นทุกคนวน เห็นแต่
นองตองใจพหมายพั่ง ออย่าศนยซึ่งไมตรีของ

ดินนี้ อนทวเรียมเหมือนกะต่ายทหมายจันทร์
 ถึงกระนั้นสุดแท้แต่ปราณี เอ็นตด้วยช่วยดับ
 ระวังทุกชั้ ให้เป็นสุขปรีดีเปรมเกษมศรี อัน
 ความรักหนักแน่นแสนทวี ไม่รู้ ทเปรียบปาน
 สถานใด ทรามประโลมไฉนงามอย่าขามจิตต์
 จงร่วมคิดร่วมรักอย่าผล่ได้ ถึงสุดสิ้นดินฟ้า
 อย่าศนย์ใจ อย่าตัดไม้ตรีเรียมให้เตรียมตรอม
 ถ้าไต่ขม้นม้องประคองขวัญ เหมือนไต้นาง
 ในสรวรรค์มาแนบถนอม มิให้ รั้นเด็ดไธมา
 ใต้ตอม พื้จะกล่อมให้นอนกับหมอนอิง ทก
 วนคนทนหลับจะรับขวัญ ไม่ผายผันห่างห้อง
 แม่น้องหญิง จะม้วยด้วยเขาวยอดไม่ทอดทิ้ง
 เป็นความจริงแก้วตาอย่าตรวน ขอให้ พไต่

สมอารมณ์รัก พิศพิภตรัถิญา โยธโมสร จง
 เสด็จเห็นพยาทอาวรณ์ อย่าควรชอนคิดแห่ง
 แคลงอารมณ์ เป็นบุญนำจำเพาะเสาะมาพบ
 ก็ควรคบเคียงชิตสนิทสนม อย่าเป็นอนัตตคิด
 หนให้พตรม แม่ทวามชมจงมาเมตตาเอย ครน
 แต่งสารเสร็จส่งถึงนงลักษณ์ แม่ยอดกรูแจจ
 อย่าแกล้งเฉย ยิ่งเศร้าสร้อยน้อยใจะไรเลย
 ไม้ไต้เซยน้องแก้วแล้วกะม้ง ยิ่งคิดไปใจหาย
 ไม่ว้ายรัก ราพนนกกว่าเบนบ้ำหลัง ททาน
 ชอบน้ำใจอยากใคร่ฟัง ที่ท่านซึ่งท่านจะตำว่า
 บ้ากาม ใครอย่าตเยยงข้าหนาพอแม่ ถ้าหาก
 แท่ ยิ่งกว่าหลงเขาตงหนาม ถ้าใครรักประโลม
 ลุบแต่รูปงาม บังเกิดความทุกข์น่านรำคาญใจ

ถารักเขาฯซึ่งไม่หวังรัก ก็ทุกข์หนักทุกข์หนา
 เลือดตาไหล ถ้าถอยทถอยรักหมกไว้ คงจะได้
 เชยชีวิตสนิทกัน งามมิงามฉันไม่ว่าถ้าควรคู่ อด—
 สำหรับ โอบอ้อมถนอมขวัญ เขมรลาวชาวพม่าแล
 รามัญ ถารักฉันๆรักไม่พักวอน ที่บางแห่ง
 ท่านก็ถือทำหือหา ต่างภาษาแล้วไม่ขอสโมสร
 บ้างเลือกไปเลือกมาปะเอามอญ ต้องงองอนอิง
 แอบเขาแทบตาย ที่ไม่เลือกไต ตกมถม ภรรยา
 ชมนุชนาฏไม่ขาดสาย ไม่ชดสนพันทจะพิปราย
 ท่านทั้งหลายฟังร่อยๆแก้ไข ว่าด้วยเรื่องตณหา
 แล้วน่าเกลียด ฉนชเกยจอธิบายนำลายไหล
 สำหรับโลกไศกศัลย์ทุกวันนี้ กว่าจะได้พระ
 นิพพานสำราญครัน สักกกลไปจึงจะสิ้นท ไศก

ศัลย์ ก็เล็ดเล่าเมามัวเข้าพวพณ์ รัตกะสันฝ่ง
 สัตวอวยวตรง ทำกะไรจะได้รอดตลอดถ่วง ให้
 พันธ์่วงตณหาราคาขง ฉนกกนกเหนอยหน้าย
 หายคนึง ให้ คิดถึงชีวิตอนิจจัง เรืองกจบ
 ครอบบ่เตอนสัสัน อย่าดิฉินนินทาว่าดับหลัง
 เขาเวอรกชกเหตุเทศน์ให้พง ก็เขวงหมตมีเท่า
 นเอย

๗

จบนิราศเตือน

โรงพิมพ์ราษฎร์เจริญ

๔๗๒ ถนนวานิช ๑ วัดเกาะ สำเพ็ง พระนคร

★ ★ ★

จำหน่ายหนังสืออ่านเล่นประโลมโลก (คำ-
กลอน) จักร์ๆ วงศ์ๆ นิราศ สุภาษิต แหล่งเทศน์
ธรรมะ ชาฎก ตำราต่างๆ กลอนลำภาคือसान
สัญญาบุญเงิน เขานา เข่าที่ สัญญามัดจำ เข่าสัตว์

จำหน่ายแหล่งต่างๆ เช่น แหล่งประพาส-
สหรรัฐ ประพาสเกาะฮาวาย ประพาสยุโรป ฯ
แหล่งเสด็จนิวัตพระนคร แหล่งทัศนทัศน์สังฆนิเวศ
แหล่งร้าง แหล่งพระยาภิรมย์ แหล่งบาปบุญ
แหล่งเมา แหล่งดาวลูกไก่ แหล่งปลาทอง ฯ ล ฯ

นอกจากนี้ยังมี หนังสือสวดมนต์เจ็ดตำนาน
สิบสองตำนาน กลอนลิลเกเรื่องต่างๆ กลอนหญิง
ชายเกี่ยวกับ ลำตัดสากล ฯ

จำหน่ายปลีกและส่งราคาเขาว์
ต้องการรับไปจำหน่ายเชิญติดต่อ ขอรระเบียบการฟรี

สวัสดี รับองว่า
สนุก แลวโลดโผน

สวัสดี ขอลาไป ก่อน
เจิญท่านแสดงแทนต่อไป

